pärraſt niſugguſt waewa piddi näggema ?! Ma näen ſelgeſt et miño kaſſuks köik nönda piddi ſündima; wistiſt ollete ſeie tulnud, mulle targa nõu ning wäggewa rammo läbbi kuñinga kohto ees abbi ſaatma. Ma tahtſin omme iſſe ſenna minna, ehk kül ſelgeſt teadſin kudda kurri ſüdda ja wallekeel mind alwaks on teotanud; agga et ſüta ollen, ſepärraſt tahtſin kutſumata kohto ette astuda ja wallejuttud tühjaks tehha. Olleksin jubba täñagi teele läinud, agga ollen poolaiglane, köht näppistab kibbedaſt, mis mul iggakord juhtub, kui üht alwa roga ſöön, mis mo kehha ei kannata.« Mis roga ſiis täña ſõite, armas onno-poeg? küſſis Meſſikäp, ja kawwal rebbane koſtis: »Armas onno! mis ſe räkimine teile aitaks, kui oma ädda tunnistan. Teate iſſegi kehwa mehhe luggu; wai miñoſuggune roga wõib wallitſeda, pean ſellega leppima mis kätte juhtub. Jal ei tööta ma kehwuſe pärraſt kaebtuſt, waid ſöön oma perrega kui meil middagi parremat roga kätte ei juhtu, meſſikärgi nälja kuſtutuſeks; ſeſt kärje-met on iggal aeal lialte leida. Peaks waña pattune kehha alwa toito parremine ſallima, ſiis olleksin ſellega rahhul, agga näte iſſe, mis kidduriks ma ollen läinud. Mis iñimene iſſuta wäggiſe alla nelab, ſe ei ſa jal jõudo koſſutama. »Meſſi teeb mul köhhule wägga kibbetad pakki!« ütles rebbane ja wõttis käppaga köhhuſt kinni. — Oi, oi, onnopoeg! ütles iñestades pettetud karro: mis iñejutto pean teie ſuuſt kuulma!

Miks teie met pölgate ja ärralaidate, meſſi on üks kallis toit. Töt möda tunnistan teile: kärje-meſſi on miño köige armſam roog, ja kui wõikſite mulle täña öhto möñe ſüutäie met tallitada, ſiis ei pea ſe mitte teile kahjuks tullema. »Onno!« ütles rebbane: »teie ehk tahhate mind pilgata.« Ei, Jumala eeſt mitte, koſtis karro, ma rägin töt. »Teie iggatſemiſt,« ütles rebbane, »wõin ma ölpſaste täita. Wersta kaks maad meilt eemal ellab üks rikkas talloperre-mees, kellel linno-aed ja ni rohkeſt meſſipuid on, et teie köige oña ſuggawõſſaga rohkeſt toite leiakſite.« Meſſikäp karro nälpas naeratades keelt, ta olli wägga maijas mee järrele. Kallis onnopoeg! ütles ta palwe keelil, juhhatage mulle teed linno-ajjale. Töeſte, kui ma teie abbiga täña öhto kohhu täia met ſaan, ſiis ei tahha ma ſedda ſõbruſt ial teie wasto ärrauñustada. Reinowadder koſtis pilgates: »Teie peate, waña kallis, niſugguſe kerre täie met ſama et watſa kippub rebbenema! Ja ehk kül iſſe weel poolaiglane ollen, tahhan teie ſowiniſt täites teejuhhiks kaſa tulla; ſeſt wõite nähha kui wägga ma teid armaſtan. Teie ollete, kallis onno, mul köige armſam ſuggulane Ma peal; teie pärraſt lähhekſin tulde ja wette. Pealegi ollete teie üks kuulus wõimalik iſſand ja wõite mulle kuñinga kohto ees eñam abbi ſata kui üksi mu ſuggulane. Mis kaddedus ja ſallawihha teie wasto ullatab! Agga nüüd läkki wibimata teele.«

Nönda wallelikko ſõnu räkides lippas Reinowad-

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1110